

Jenni Kurki-Suonio

Sapattivapaa Suomessa seikkailen

Olen paluumuuttaja Englannista. Sapattivuottaan viimeistelevä autosähköinsinööri, joka on intohimoinen retkeilijä ja luonnossa liikkuja. Olen myös (toivottavasti) entinen suorittaja ja työelämässä uuvahtanut.

Kuluneen vuoden aikana olen palautellut mieltä ja kroppaa Suomen luonnossa liikuen jalkaisin, meloen ja hiihtäen. Takana on kilometrejä tuulessa ja tuiskussa taivaltaen. Uistinta olen kostuttanut sadoissa eri vesistöissä. Olen ihmetellyt sateen tanssia telttakankaan pinnalla ja lumen monipuolista äänimaailmaa. Olen ollut yöttömien öiden metsästäjä ja kulkenut Lapin metsissä revontulihaukkana. Katsellut kyynel poskella auringon laskua ja ihmetellyt, kun aurinko ei oikeasti täällä pohjoisessa laske. Ensimmäistä kertaa koin myös Lapin kaamoksen ivalolaisena. Kuinka voikaan luonto tarjoilla kaamoksen aikana niin herkullisia värejä taivaanrannassa?

Ennen ivalolaiseksi päätymistä asustelimme siellä sun täällä, autossa, teltassa ja riippumatossa nukuen. Välillä kesällä ilma oli niin kuuma, ettei vedestä voinut poistua. Heinäkuun Lapin reissulta palasimme kotiin, kun erämaat ja lähteet olivat kuivahtaneet ja jokien kaloilla oli tukalat oltavat. Luonnolle oli annettava rauhaa.

Myös mieleni kaipasi rauhaa, sillä huoli ajan ja kesän loppumisesta oli suuri. Englannista kotiin palanneena oli vaikea sisäistää, että Suomesta ei tarvitse poistua ja että kyllä kesäretket koittavat taas uudestaan. Suorittajalla oli kiire nappaamaan ennätyskaloja, ja suurin osa Lapin erämaista on vielä tutkimatta.

Vuosi on kohta kulunut ja muistelen sitä itkuista hetkeä kesän lopulla, kun en ollut valmis luopumaan kesästä. Nyt eri kyynleet valuvat poskilla kun kevät osoittaa merkkejään ja talvi uhkaa kesäksi kääntyä. Olen viettänyt Lapissa erittäin pitkää hiihtolomaa, mutta en ole vielä valmis luopumaan talvesta. ”Kahden hanan maassa” ilman kunnon talvea eläneenä koen menettäneeni useamman vuoden ajan jotakin. En tiedä mitä, mutta on kiire saada ne menetetyt hetket takaisin.

Englannissa irtisanoutuessani sanoin pomolleni, että olen liian suomalainen tänne. Kerran vein tiimipalaveriin luumuja, jotka olin metsästä itse kerännyt, mutta kukaan ei niitä uskaltanut syödä. Vanhempi herrasmies totesi syövänsä vain asioita, joita saa kaupasta muoviin käärittyinä. Kotiinpaluun lähestyessä sain ihmetystä osakseni, kun kerroin aloittavani sapattivuoden ja seikkaila Suomessa. ”Miksi ihmeessä vietät sapattivapaan kotimaassasi, jossa saat asua koko loppuelämäsi?”

On helppo kuvailla Suomen ainutlaatuisuutta, mutta sitä voi olla vaikea ymmärtää. Hiljaisuuskin on kokemus, sillä monessa maassa se on harvinainen hetki. Suomessa ovat erämaat koskemattomia, luonto roskatonta ja ilmanlaatu maailman puhtainta. Toistaiseksi meillä on vielä neljä selkeää vuodenaikaakin.

Luonto on vahvasti osa meitä ja kun luonto ei ole läsnä, sen kyllä suomalainen huomaa elämän laadussaan.

On helppo kuvailla Suomen ainutlaatuisuutta.

